

KIM RUSSO

A portrait of Kim Russo, a woman with long, wavy, light brown hair, smiling warmly. She is wearing a black turtleneck and a tan leather jacket. The background is a dark blue gradient with light blue streaks.

ŠŤASTNÉ
MÉDIUM

ŽIVOTNÍ LEKCE
Z DRUHÉ STRANY

Šťastné médiu

Životní lekce z druhé strany

Kim Russo

Copyright © 2016 by Kim Russo. All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Publishers

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Václav Koutný, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-356-1 (pdf)

Šťastné médiu

Životní lekce z druhé strany

Kim Russo

Přeložil Václav Koutný

Nemůžeme ostatní nic naučit.

Můžeme jim jen ukázat,

kde to v sobě naleznou.

GALILEO

Svému nebeskému Otci, Tvůrci tohoto rozlehlého a úžasného vesmíru, vzkazují toto: „Právě tvá nekonečná moudrost mě poučuje, tvá síla mě podporuje a tvá láska mě živí. Bez tebe bych nemohla dokázat to, co jsem dokázala. Právě tobě s úctou věnuji tuto knihu a tobě patří veškerá sláva a chvála.“

Týmu svých duchovních rádců, kteří trpělivě čekali, až se upomenu, proč jsem se narodila, a kteří mi i dále prošlapávají cestu životem, abych mohla něco změnit, chci říct toto: „Díky, že jste mi pomohli učinit velké i malé duševní objevy a že vždycky víte, co je pro mě nejlepší – hlavně tehdy, když to nevím sama.“

Na závěr bych chtěla oslovit duše mnoha zemřelých, s nimiž jsem se během let setkala: „Vaše poselství předávám s pokorou v srdci a velkou úctou. Díky, že jste mi svěřili bezpočet srdečných vzkazů pro své nejbližší. Jejich prostřednictvím jste mě rozesmáli i rozplakali, ale hlavně jste mě přiměli uvěřit, že naše skutečná podstata nikdy nezemře.“

Obsah

ÚVOD.....	7
ČÁST PRVNÍ – Co vás svět duchů touží naučit.....	11
<i>Kapitola 1 – Neznám vás odněkud?</i> Jak návrat do minulého života prokázal, že pouta lásky překonají smrt.....	13
<i>Kapitola 2 – Noční můra v 86. ulici</i> Jak překonat strach.....	19
<i>Kapitola 3 – Kde jsou duchem přítomni</i> Častá strašidelná místa, jimž byste se měli vyhýbat, dokud se nestanete odborníky	35
<i>Kapitola 4 – Poslouchejte</i> Používání intuice a budování víry	53
<i>Kapitola 5 – Duševní smlouvy</i> Jak jsme předurčeni splnit své životní cíle.....	67
<i>Kapitola 6 – Co se děje v nebi</i> Poučení z nebes tam nemusí zůstat.....	87
ČÁST DRUHÁ – Pro praktické účely.....	103
<i>Kapitola 8 – Expresní zásilka</i> Radost z prvního psychického čtení.....	137

<i>Kapitola 9 – Promyslete si to</i>	
Jak si vše uspořádat tak, abychom mohli předat důležité vzkazy.....	161
<i>Kapitola 10 – Jak roztáhnout křídla</i>	
Studování doplňkových disciplín.....	181
<i>Kapitola 11 – Být člověkem</i>	
Někdy bychom všechno vědět neměli	201
<i>Kapitola 12 – Jak naplnit svůj osud</i>	
Jak svůj život obklopit láskou a světlem.....	217
<i>Poznámka autorky .....</i>	<i>225</i>
<i>Poděkování .....</i>	<i>231</i>

Úvod

JAKÉ SLOVO VÁM NASKOČÍ JAKO PRVNÍ, když chcete popsat nějakého jasnovidce? V pořádku – klidně to řekněte. Kdysi jsem je také považovala za šarlatány. Představovala jsem si je, jak nosí dlouhé vlající hábity, velké kruhové náušnice a možná i turbany. Byli pro mě jako ty staré cikánky, které loudí peníze výměnou za to, že zapálí pár svíček, že nás ochrání před zlem nebo že nahlédnou do křišťálové koule a poví nám, co přinese budoucnost.

Já taková samozřejmě nejsem. Jsem matkou tří dospělých synů, již osmadvacet let manželkou téhož muže a až donedávna jsem věrně pečovala o dva naprosto úžasné pejsky ši-tzu, Mugsyho a Maggie, kteří se dožili zralého věku osmnácti let. Lidé mi často říkají, že jim někoho připomínám. Jejich nejlepší kamarádku Donnu, sousedku Lízu nebo prostě někoho, s kým by rádi trávili čas. Občas mě přirovnávají k Paule Abdulové nebo Kirstie Alleyové, ale vůbec nikdo mi neřekl: „Hele – ty vypadáš jako médium.“ Sama si peru, uklízím a vařím. Považuji se za velmi rozumného, rozvážného a logicky uvažujícího člověka.

Proč vám to říkám? Protože člověk nemusí sedět v jogínské pozici na vzdáleném horském vrcholku a celý den zpívat chorály, aby mohl mít duchovní schopnosti. Získávají je i naprosto obyčejní lidé jako vy nebo já. Kdoví – váš oblíbený učitel, lékař, právník nebo policista může mít vyvinutou intuici nebo jinou psychickou dovednost, kterou raději skrývá, jako by se za ni měl stydět.

I já jsem své schopnosti dlouho skrývala. Pracovala jsem jako sekretářka v jedné realitní kanceláři, dokud jsme se s manželem nerozhodli založit rodinu.

Anthony už je v penzi, ale v minulosti pracoval tolik, kolik bylo třeba, abych mohla zůstat doma a starat se o naše tři syny. Vždycky jsme plánovali, že se vrátím do práce, až budou děti přes den ve škole, a budu pokračovat tam, kde jsem přestala. Dnes už jsou starší a dostudovaly, ale já rozhodně nepokračuji tam, kde jsem přestala. S podporou mnoha upřímných a chápavých lidí jsem otevřeně přijala své skutečné poslání a začala se mu věnovat. Když jsem byla velmi mladá, snila jsem o tom, že budu profesionální zpěvačkou. Zamilovala jsem se do představy sebe na pódiu s mikrofonem v ruce a toho, jak dělám svým hlasem lidem radost.

Přeskočme o mnoho let dál, a i když stále miluji hudbu, skutečně stávám na pódiu s mikrofonem v ruce a dělám svým hlasem lidem radost, všechno se od mých původních představ značně liší. Místo toho, abych davy podněcovala svým zpěvem, podněcuji je svou řečí, jejímž prostřednictvím z onoho světa předávám naději, lásku a inspiraci. Hluběji jsem pochopila, jak může médium osvítit a pozvednout sebe či ostatní, a tak jsem se z jasnovidce neochotného a utajeného v podstatě stala tou osobou, kterou mnozí nazývají Šťastné médium. Svou nynější činností dělám radost jak sobě, tak velmi mnoha dalším lidem.

Lidé se mě často ptají, proč toto nadání někdo má a jiný zas ne, a vždycky se zdají zaskočení mou odpovědí – psychické schopnosti máme všichni. Každý se s nimi rodí, jsou součástí naší duševní DNA. Zmíněný dar se týká energie a toho, jak může každý tu svou využít co nejlépe. Jak nám ukázala věda, celý vesmír sestává z energie. V této knize se v zásadě dozvíte, že vibrace duševní energie mají jedinečný otisk, jenž přesahuje čas a prostor. Rozdíl mezi někým, kdo své psychické schopnosti využívá, a ostatními, spočívá v chápání energie a toho, jak na sebe vzájemně působí s našimi

smysly – nejen našimi pěti smysly, ale i těmi dalšími – tak, aby nám poskytla mnohem hlubší poznání světa.

Jako malá jsem nic z toho nevěděla, energii jsem nechápala. Věděla jsem jen toto – když jsem byla sama ve svém pokoji, zaplnil se návštěvníky, jež ostatní většinou neviděli. Fungování energie nechápou ani mnozí lidé, které znám ze svého běžného života. Já byla vychována jako správná křesťanka a učili mě, že pokud budu milovat Boha a věřit v něj, pak se nemám čeho bát. Bůh, a všichni jeho pomocníci budou na mé straně. Nepotřebovala jsem ale ani školu, ani kostel, abych to zjistila, jelikož jsem přítomnost vyšší bytosti sama cítila už od doby, kdy jsem se naučila chodit a mluvit. Někteří lidé mi tohle říkali – já stála o jejich souhlas a vážila si jich – ale současně vysílali protichůdné signály o Boží lásce, co se týče toho, jak jsem využívala svých dalších smyslů. Ze srdce jsem cítila, že bych měla využívat všech smyslů, s nimiž jsem se narodila, ale svět mi říkal opak.

Když jsem hledala pravdu, objevila jsem toto – nezáleží na tom, kým jsme, čím jsme či odkud pocházíme. Nezáleží ani na tom, do jaké víry jsme se narodili nebo které náboženství právě praktikujeme. Záleží jen na tom, že každý z nás je jablko, jež nepadlo daleko od stromu Nebeského, zdroje života. Nikdy jsme se od jeho celku neměli odloučit. Jako ryby nemohou přežít mimo vodu, jelikož ji potřebují k životu, tak každý člověk nezbytně potřebuje energii z tohoto Nebeského zdroje, aby se přiblížil svému skutečnému já.

Až do konce svého života se budu považovat za učedníka Vesmíru. Nemám odpovědi na všechny otázky ohledně neznámého světa – nicméně tím, že se s vámi zde podělím o svoji objevnou cestu, vám chci jeho část co nejjednodušeji objasnit.

Až budete číst dál, zjistíte, jak mi nakonec duchovní svět otevřel své dveře, abych mohla své znalosti sdílet prostřednictvím televize a knih, a jak to, co jsem v průběhu této cesty zjistila, ovlivňuje i vás. Snad vám dodám odvalu k tomu, abyste se zbavili oněch obav a pověr ohledně života a smrti,

kteří po generace dědíme přes své rodiny, vlády a náboženství. Společně budeme hledat odpovědi na otázky jako:

„Kam odejdu poté, co opustím své tělo?

S kým se tam potkám?

Jak lze nejlépe komunikovat s lidmi v těchto jiných sférách?“

Nebo, jak napovídá titul knihy:

„Co si můžeme vzít z jejich znalostí, abychom získali lepší cíl, pochopení, mír a rovnováhu pro tento život a ten další?“

Záměrem této knihy je také posloužit jako praktický průvodce pro přímé hledání, nalezení, oslovení a studování Ducha. Přiměje vás důkladněji zkoumat sebe sama a poznat a využít vaši vnitřní sílu k tomu, abyste se více propojili s ostatními lidmi. S těmi, kteří se s vámi mohou podělit o moudrost ze záhrobí, s vašimi milovanými tady a teď a s vaší nejhlubší duší, jež se během mnoha životů vyvíjela, dokud se z ní nestal člověk, jímž jste dnes.

Nezáleží na tom, v jaké části své duchovní cesty jste – mým cílem při psaní této knihy bylo pomoci všem. Snad vám dám prostředky k tomu, abyste se na svou pozoruhodnou cestu sami vydali, a třeba při čtení mého příběhu s otevřenou myslí a upřímným srdcem získáte odvahu, abyste také našli a začali používat své vlastní nadání. Věřte mi, tuto knihu jste si vybrali díky božskému vlivu. Duchovní svět pro vás zjevně má zprávu, takže ať jste nebo nejste připraveni, jdeme na to!

Kim Russo

Část první

Co vás svět duchů
touží naučit

Kapitola 1

Neznám vás odněkud?

Jak návrat do minulého života prokázal,
že pouta lásky překonají smrt

„VYDRŽ ANTHONY, VYDRŽ,“ naléhala jsem ve snaze uklidnit jeho i sebe. Můj manžel tvrdě spal, ale přesto chroptěl a zoufale lupal po dechu. Nešlo o noční můru – vrátil se do minulého života, ve kterém se utopil. Vyprávěl mi o všem, co se mu přihodilo, když vtom ho víry znovu stáhly pod vodu. Tehdy jsem se bála, že Anthonyho život je ve skutečném ohrožení – že kdybych rychle nezakročila, historie by se mohla zopakovat. *Jak jsem se mohla odvážit na někom provést regresní terapii?*

Je to tak – ti z vás, kteří mě znají z pořadu *The Haunting Of* („Co straší celebrity“), mě mají za médium, ale než jsem se vůbec poprvé odhodlala přečíst něčí myšlenky, nacházela jsem zálibení ve velmi odlišné činnosti. Hypnotizovala jsem lidi, abych jim pomohla odhalit a prozkoumat zážitky z minulých životů. Pokusným králíkem mi byl manžel, jelikož je nejen velmi trpělivým a příjemným partnerem, ale také tím, komu se říká *náměsíčník* – tedy dokonalým cílem pro hypnózu,

protože má schopnost upadnout do hlubokého spánku, díky němuž získá přístup k informacím a schopnost zodpovídat otázky, aniž by ho nějak ovlivňovalo jeho vědomí. Přirozenou schopnost dosáhnout tohoto stavu má pouze 20 procent lidí na světě. Mám to ale štěstí!

Když se oné první noci Anthony snažil udržet nad hladinou, rychle jsem listovala knížkou z knihovny, kterou jsem se během tohoto pokusu řídila. Určitě mi uniklo něco zásadního. Pomyslela jsem si: „Co teď s tím?“ Naštěstí jsem narazila na řešení. Zatímco jsem manželovi dle pokynů házela záchranné lano, říkala jsem si: „Příště mu porad', aby se na svůj minulý život díval a pozoroval ho, ne aby ho znovu *prožíval*. Pokud ovšem na nějaké příště přistoupí.“

Anthony bohudík v dalších letech přistoupil na další návraty do minulosti, během nichž jsem zjistila, že prožil celou řadu minulých životů a nejméně dva z nich strávil na moři. Než vám ale povím o jeho životě lodního kapitána a proč je tento příběh důležitý pro to, jak dnes chápu a vykonávám činnost média, měla bych se vám zmínit, že mám a vždycky jsem od přírody měla sklon pochybovat. Spoléhám hlavně na logiku a věřím jen v to, co vidím, cítím a čeho se můžu dotknout. Nestačí mi jen *vědět*, jestli něco je možné – vždycky chci vědět, *jak* to je možné. I když jsem na toto téma načetla mnoho knih, nejvíc jsem se o duchovním světě naučila díky praxi, která čirou náhodou vyžaduje schopnost pochybovat a také pořádnou porci zvědavosti. Mým úkolem je rozkládat věci na co nejmenší součástky, což dělám prostřednictvím otázek, a to ohromného množství otázek.

Když jsem jednou v noci poslala Anthonyho do minulého života, jeho odpovědi mnou skutečně otřásly. Nijak jsem neurčila, kam nebo do jakého věku se má vrátit, protože když mysl řídíte, její odpovědi nejsou původní. Jako vždy začal plynule dýchat – právě tak většinou zjistím, že je v transu a že dorazil na místo určení. Poznává to kdokoli, kdo má zkušenosti s hypnózou.

Také jsem viděla, jak pod víčky koulí očima, aby získal informace o svém okolí. Má první otázka samozřejmě zněla: „Kde jsi?“

Odpověděl: „Jsem uprostřed oceánu.“

„Co děláš?“

„Jsme na lodi.“

Jak jsem si všimla, před každou odpovědí se pětkrát nadechl, takže jsem tomu přizpůsobila tempo svých otázek. „Kdo kormidluje?“

„Já, já jsem kapitán.“

„Jsi na té lodi sám?“

„Ne, je tam se mnou bratr.“

Najednou vypadal velice nesvůj, sražil čelo a přimhouřil oči, jako by ho něco bolelo. Zeptala jsem se ho: „Co se děje?“

Odpověděl tiše, ale zřetelně: „Můj bratr. Těžce nemocný. Nemáme jídlo, nemáme jídlo. Má horečku.“

„Proč má horečku?“

Anthony opakoval jen: „Nemáme jídlo, nemáme jídlo.“

Pak jsem se otázala: „Jak se tvůj bratr jmenuje?“

„William. Billy.“

Právě v tu chvíli jsem mu řekla, aby se podíval Billymu do očí: „Kdo je Billy? Je ve tvém dnešním životě?“

Zatvářil se velice překvapeně. Odpověděl: „Je to Joseph.“ Joseph je mimochodem naše prostřední dítě.

Jakmile jsem překonala svůj údiv, položila jsem další otázku: „Co teď děláš?“

„Chytám ryby. Musím chytit rybu. Musíme se najíst. Po rybách ani vidu, ani slechu. Musím se postarat o bratra.“

Zapřemýšlela jsem nahlas: „Kdo je starší – on nebo ty?“

„Já, to já jsem nejstarší.“

Právě teď bych vám určitě měla říct, že v našem současném životě se Joseph a můj manžel nikdy nechovali jako otec a syn. Mají ohromně dobrý vztah a jsou si skutečně blízcí, ale kdykoli se hádají, musím Anthonymu říkat: „Jsi jeho otec, ne bratr. Proč se s ním hádáš, jako by to byl tvůj sourozenec?“

Říkám to i Josephovi: „Není to tvůj bratr, není to Nicholas nebo Anthony junior – je to tvůj otec a takhle s ním mluvit nemůžeš.“ Až do té chvíle jsem nedokázala pochopit, proč se k sobě takhle chovají, ale od oné noci už mi to smysl dává.

Anthony mi řekl: „Billy zvrací z boku lodi.“ Pak ještě dodal: „Má hroznou horečku.“ Vtom jsem zaslechla, jak na mě Joseph volá z chodby vedoucí k naší ložnici.

„Maminko, je mi zle,“ nařikal. Stál na prahu a přímo tam se pozvracel. Vyskočila jsem z postele a Anthonyho jsem nechala v jeho minulém životě. Popadla jsem ručník a doběhla ke svému synovi. Úplně hořel – měl 38 stupňů Celsia. Umyla jsem ho, dala mu lék na horečku a došla s ním do pokoje. Pořád tak úplně nechápu, co se té noci stalo. Vrátil se Joseph do téhož života, ve kterém byl Anthony? Je s Anthonyem natolik sladěn, až se tam sám přirozeně dostal také, nebo to dokazuje teorii, že žijeme ve světě, kde celý život – minulost, současnost i budoucnost – probíhá zároveň? Nemám ani ponětí, ale vím alespoň toto – *s mnoha lidmi v našich životech nás pojí mnohem hlubší pouto, než tušíme, a toto pouto zcela jistě přesahuje čas a prostor.*

Mimochodem dalšího rána Joseph nejevil známky po horečce ani nemoci. Pořádně se nasnídal a byl naprosto v pořádku. Nebyl nemocný, nic s ním nebylo. Proč vám toto všechno říkám hned v první kapitole své knihy?

No, z několika důvodů.

Zprvė to podle mě už na začátku prokazuje, že můj život není obyčejný. Kolik znáte lidí, kteří zhypnotizovali svého manžela, aby uspokojili svou chorobnou zvědavost po záhadách života a smrti – zvědavost, jež vznikla v devíti letech po náhodném setkání s několika duchy a vydržela až dodnes, kdy mě provází tisíce dalších duchů?

Říkám to ale i proto, abych naznačila, odkud pochází má osobní mantra a mantra této knihy „Nechte se vést.“ Jak jsem již mnohokrát veřejně prohlásila, o tento život jsem se neprosila, ale pevně věřím, že si mě vybral sám. Ano,

pokládám bezpočet otázek, díky nimž do duchovní oblasti pronikám stále hlouběji, ale kdo by to v mé situaci nedělal? Nejdůležitější je toto – vždycky jsem věděla, že existuje jiné místo, odkud všichni pocházíme, a že kromě toho, co vnímáme zrakem, existuje i něco jiného. Můj tým duchovních rádců ví přesně, jak uvažuji a jak docházím k závěrům. Jistě také věděli, jak důležité bude, aby mi poskytli přesvědčivé důkazy o existenci tohoto neviditelného světa, který většina z nás vidět ani nemůže – stejný neviditelný svět, jehož mluvčí jsem se měla stát. Nemohla bych na život nahlížet tak, jak na něj nahlížím nyní – vzorek tohoto náhledu jsem vám zrovna poskytla – bez jejich vedení a neuvěřitelné vynalézavosti. A tak se bez předsudků společně vraťme na začátek mého příběhu a dovolme událostem a tomu, co jsem si z nich odnesla, aby i vám pomohly dosáhnout hlubšího pochopení. Pamatujte – když je student připraven, učitel se objeví. Slibuji vám divokou a zábavnou jízdu.

Kapitola 2

Noční můra v 86. ulici

~~~~~  
Jak překonat strach  
~~~~~

KDYŽ JSEM BYLA MALÁ, během dne u nás doma panovala naprostá pohoda. Moje rodina má italské kořeny a drží pohromadě. Společně jsme jedli, vtipkovali a hlavně si užívali jeden druhého. Můj otec pocházel ze skromných poměrů, byl to imigrant z italské Neapole a přežil bramborový mor. Kvůli tomu se naučil tvrdě pracovat a všeho si vážit. Když se svou sestrou Pasqualinou, přezdívanou teta Patti, poprvé přišel do Spojených států, moje matka se s ní hned spřátelila. Maminka pochází z první generace italských přistěhovalců, takže mohla mé tetě pomoci s aklimatizací. Učila ji anglicky a ona zase mámě pomáhala s italštinou.

Právě díky Patti se moji rodiče seznámili, zamilovali se do sebe a nakonec se vzali. Vždycky chtěli mít velkou rodinu a s nadšením vychovávali jak mě, tak mé sourozence, Johna, Sue a Neila. Když jsme odrostli malému domku za domem našich prarodičů v newyorském Ozone Parku, hned za rohem se objevil pozemek na prodej, který byl dost velký na to, abychom na něm postavili dva sousedící rodinné

domy. Jakmile se dostavěly, do jednoho jsme se nastěhovali my a do druhého se s rodinou nastěhovala teta Patti. S tolika blízkými okolo jsem se ani chvilku nenudila. Kromě svých sourozenců jsem si vždycky hrála se sestřenkami Mary a Carmelou a bratrancem Anthonym, s nimiž jsem se celý rok skvěle bavila. V létě jsme se koupali v bazénu za domem, jedli venku a pochutnávali si na lahůdkách, které nám máma a teta společně připravily. V zimě jsme bruslili na svém vlastním kluzišti a pili horkou čokoládu z obřích hrnků, dokud se nám do prstů nevrátil cit. A pokud jsem někdy potřebovala klid od všeho toho shonu, můj pokoj byl dokonalým úkrytem. Nacházel se v zadní části domu a byl dost velký na to, abych v něm bydlela se Sue. Tam jsem se uchylovala, když jsem si chtěla číst nebo vést dlouhé rozhovory se svými přáteli, Ježíšem a Marií. V Ozone Parku sice byly státní školy, ale rodiče nás posílali do nedaleké školy katolické. Právě tam jsem se dověděla, že mě Bůh stráááázně miluje... pokud se řídím sáhodlouhým seznamem toho, co mám nebo nemám dělat. Často jsem si říkala: „Co by se stalo, kdybych to porušila? Miloval by mě Bůh i potom?“ Jak se zdá, tyto palčivé otázky naznačily mnohé problémy, s nimiž jsem se měla potýkat v budoucnu. Prozatím jsem se ale ráda učila o Ježíšovi a jeho matce Marii a k jejich láskyplné energii jsem si okamžitě vytvořila pouto. Vždycky jsem je měla v lásce, a i když (jak vím) skutečně existovali, díky svým kouzelným schopnostem mi připadali jako smyšlené postavy z nějakého velkého románu. Připadalo mi, že jim jsem nezvykle blízká, nebo že oni jsou spíš nezvykle blízcí mně. Ráda jsem s nimi v tom pokoji trávila čas, protože jsem tam vždycky za denního světla měla klid.

Noci v mém pokoji ale byly naprosto odlišné. Asi bychom je mohli považovat za stejně *duchovní* jako v dospělosti, kdy jsem až do rána rozmlouvala s entitami, které ke mně přivedl Anthony. V dětství to ale bylo jiné, tehdy jsem totiž byla strachy bez sebe.

Můj pokoj byl vlastně i v noci poměrně dobře osvětlený, protože do něj zvenku svítila pouliční lampa. Z okna jsem měla výhled na nejasné obrysy kostela naproti, jehož zvony mě každou neděli ráno budily. Ani díky tomu všemu jsem se ale po setmění necítila v bezpečí.

Mnohem dříve, než jsem poprvé zahlédla ducha, jsem trvala na tom, abychom měly se sestrou postele vedle sebe, a tak mohly spát bok po boku v takové naší manželské posteli. Zabrala jsem si tu blíže ke dveřím z důvodu, který jsem pochopila až té noci, kdy poprvé přišli. Objevilo se pět duchů – muži v černých oblecích a ženy v ošuntělých tmavých šatech. Tehdy jsem ještě neznala označení „přistěhovalecké šaty“, ale kdybych je znala, právě tak bych jejich oblečení nazvala. Měli velmi strohé tváře a ani jednou se neusmáli, nepřikývli ani se nepokusili se mnou promluvit. Zjevovali se ale neustále, noc za nocí, čímž mi dali najevo, že stojí o mou pozornost. Jedna žena měla dlaně vzhůru před sebou, jako by nesla talíř nebo krabici, i když ve svých rukách nic nenesla. Jednalo se o nějakou obětinu, nebo ode mě něco chtěla? Nikdy jsem se to nedozvěděla. Děti většinou u dospělých hledají nějaké znamení, že jim nehrozí nebezpečí – chtějí z náznaků, výrazu tváře nebo postavení těla získat povolení ke komunikaci. U těch duchů se ale žádné takové znaky neobjevily, takže jsem se cítila nesvá a vyděšená.

Sue sice není o moc starší než já, ale je to ta nejlepší starší sestra. Ráda se stará o ostatní a vždycky na mě dává pozor. Ačkoli naše postel byla vážně veliká, stejně jsem se nakonec vždycky choulila u ní. Dodnes se jí omlouvám za to, jak pozdě kvůli mně vždycky usínala. Teď už se tomu smějeme, ale tehdy to nebyla žádná legrace. Abych měla jistotu, že neusne a nenechá mě s duchy o samotě, vyprávěla jsem jí, jak jsem se měla ve škole, co nového jsem se naučila, a hláskovala jsem jí nová slova. Jednou jsem se snažila oddálit nevyhnutelné výběrem nejdelšího slova, které mě napadlo, a vyhláskovala jsem ho nahlas. „K-R-O-K-O-D-Ý-L.“ Když jsem skončila,

u noh postele se objevili duchové, naprosto zřetelní. Už jsem to nemohla snést. Sue už sice poklimbávala, ale já s ní zatřásla.

„Sue, Sue, Sue,“ vykřikla jsem.

„Co se děje?“ řekla sestra, ještě v polospánku.

„Dívej! Tamhle, u postele, na světle. Dívej, dívej!“

Navzdory mému křiku se duchové ani nehnu.

Zeptala jsem se: „Vidíš je? Vidíš ty lidi?“

„Nic nevidím.“

„Jsou přímo tamhle, tam. Nevidíš je?“

V tu chvíli jsem ji držela za paži tak pevně, až jsem jí určitě zastavila krevní oběh.

„Kim, já nic nevidím.“

Nejdřív jsem myslela, že si ze mě sestra dělá legraci, určitě je přece vidí. Ať už je ale tehdy viděla nebo ne, já jsem druh člověka, jenž ví svoje a nepochybuje o sobě. Kromě toho, aspoň už to bylo venku. Sue se konečně dozvěděla o nočních zjeveních, a tak jsem se mohla někomu svěřit. Když čas pokročil, řekla jsem jí: „Sue, ti lidé za mnou teď chodí mnohem častěji. Jsem kvůli nim celou noc vzhůru. Chodí za mnou do školy a cítím je za sebou.“ Většinou mi radila takto: „Prostě zavři oči a řekni jim, ať odejdou.“ Také mi říkala, abych se modlila k našemu Otci na nebesích, čímž jsem se řídila. Nad postelí jsme měli krásné růžence, posvěcené papežem, takže jsem odřikávala i zdrávasy, ale duchy jsem cítila pořád. Když jsem zavřela oči, sice jsem je neviděla, ale jejich pohledu jsem uniknout nemohla – propaloval mě skrz naskrz.

Sestra sice žádné duchy neviděla, ale nikdy se ke mně nechovala jako k bláznovi. Bylo tomu naopak – když jsme se jednoho večera vraceli z rodinné návštěvy v Long Islandu, viděla jsem světlo v chodbě u našeho vchodu, které rozhodně nevrhala pouliční lampa. Prosila jsem tátu, aby šel jako první a podíval se pod postel a do skříně. Sue mu taky řekla, že by tam někdo mohl být. Její hlas zněl velmi vážně, takže to určitě neřekla jen proto, aby mě uchlácholila. Podívala jsem se na ni a řekla: „Vždyť je přece nevidíš.“ Za její odpověď jsem jí

vděčná dodnes: „Ne, ale určitě tam jsou. Jen jsem nechtěla, aby ses bála ještě víc, než už se bojíš.“

Tehdy byl vzduch čistý a já usínala s nově nabytým klidem a jistotou, že mi někdo věří. O mnoho let později si můj bratranec pronajal stejné místo v domě rodičů, kde jsem žila, dokud jsme se nepřestěhovali do Long Islandu. Jeho dcerky prý viděly úplně stejné duchy, v úplně stejném pokoji. Kéž by mi to bývali řekli dřív, mohla jsem je ušetřit mnoha bezezných nocí – nebo ne?

O co jde mezi duchy a dětmi?

Když jsem byla malá a samozřejmě když jsem tento jev zkoumala v dospělosti, na vlastní kůži jsem zjistila, že jedním z hlavních důvodů, proč se duchové zjevují dětem, je přirozená upřímnost dětských srdcí. Svět je pro ně natolik nový a ony jsou natolik zvědavé, až ho musí zkoumat *všemi* svými smysly. Kromě pěti smyslů (sluchu, zraku, hmatu, čichu a chuti), jimž velí takzvaná *vědomá mysl*, také aktivně využívají svůj šestý smysl (své emoce, pocity a svou intuici), jemuž velí srdce. Kultura nás ovlivňuje mnoha různými způsoby, kvůli kterým nakonec rozvineme svou vědomou mysl a používáme ji víc než své srdce, takže lidé časem většinou zkoumají svět pomocí šestého smyslu mnohem méně, než by mohli.

Některé děti nicméně nikdy neztratí kontakt se svým srdcem. Říkáme jim *empati* – od slova *empatie* – protože když někdo cítí emoce ze srdce a nejen ze své hlavy, podoba soucitu zvaná *empatie* nebývá daleko.

Například já byla *empatické* dítě, takže jsem necítila jen své vlastní pocity a pocity lidí okolo, ale také jsem cítila (a stále cítím), co se děje s mými nejbližšími, i když žijí daleko, jako třeba s mými tetami, strýčky a teď i s mou matkou a nejmladším synem. *Empati* dokonce umí i překročit čas a prostor, a tak se propojit s energiemi v jiné dimenzi.

Kupodivu se mi právě to nejspíš povedlo hned s prvními duchy, jež jsem spatřila. Když jsem byla téměř dospělá, matka mi ukázala fotky příbuzných z jednoho svého starého alba. Šokovalo mě, když jsem zjistila, že některé z nich poznávám – vypadali přesně jako duchové, které jsem vídala každou noc svého dětství. Nebylo o tom pochyb, jelikož jsem je vídala tak často, až bych mohla namalovat jejich tváře do nejmenšího detailu. Jeden chlápek měl nezapomenutelné kostnaté tváře; vypadal, jako by mu přišlo vhod pořádné jídlo. Kromě známých tváří ale také šlo o velmi zvláštní oblečení – přímo z období Velké hospodářské krize, přesně jako oblečení většiny přistěhovalců v době, kdy přišli do této země. Ačkoli tito příbuzní zůstali v Itálii, mohli se propojit s naším domem, protože v jeho výstavbě se silně angažoval můj otec. Měl zlaté ruce; byl sice povoláním malíř pokojů, ale nebylo nic, co by nedokázal postavit nebo opravit. Poté, co opustil svou domovinu a přišel do této země příležitostí, prorazil, a to pořádně, a zařídil nám skvělý život.

Abych vám pomohla pochopit, jak vůbec bylo možné dosáhnout spojení s těmito duchy, dovoluji vám krátkou přednášku o energii.

Energie, s níž přicházejí do styku empatictí lidé, je naprosto skutečná a každý z nás ji čerpá ze Zdroje všeho bytí. Ať už máme nebo nemáme schopnost empatie, všichni v sobě vlastně máme sedm hlavních center, která vysílají energii skrze celé tělo. Říkáme jim *čakry* a nacházejí se mezi temenem hlavy a koncem páteře. Jelikož se energie neustále pohybuje, vysílá *vibrace* nebo *vlnění*. Kvůli tomu všechny a všechno obklopuje energetické pole nazývané *aura*. Právě této aury, či přesněji energetického vlnění v ní, si všimají empati. Protože duchové – nebo, jak jim raději říkám, duše vázané k zemi – se skládají z energie osvobozené z těla, vysoce citlivé děti dokážou vycítit a vytušit jejich přítomnost. Ještě než jsem ve svém dětském pokoji duchy viděla, cítila jsem je, protože